

Николай Лилиев

Градините повехнали
скърбят...

ГРАДИНИТЕ повехнали скърбят
и в есенните сълзи потопени,
те стенат и въздишат, и зоват,
извърнали челата си към мене.

Но аз съм беззащитен като ттях,
като ранените безлистни клони,
и моите молби с безумен смях
развихрената нощ злокобно гони.

Върнете ми безбурната любов,
върнете ми желанията прежни
и Тракия с лазурния покров,
и Тракия с лазурните безбрежни!

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7772>]